

П. Г. Удхаус

Истината и само истината

Разговорът в бара на „Въдичарски отдиш“ се беше отплеснал на тема Изкуство, та някой попита дали филмовият сериал „Съдбата на Вероника“, който даваха в „Бижу мечта“, си заслужава да се види.

– Много е хубав – обяви госпожица Посълтуейт, нашата вежлива и чевърста барманка, която не пропуска филмова премиера. – Разправя се за един професор, който оплита момичето в подлите си мрежи и се опитва да го превърне в омар.

– В омар? – единодушно се изненадахме ние.

– Да, господа. В омар. Оказва се значи, че той бил събрал хиляди омари, сварил ги, смлял ги на каша и извлякъл някакъв сок от жлезите им. И тъкмо да го инжектира в костния мозък на тази Вероника, и Джак Фробишър нахлу в къщата и му попречи.

– Но за какъв дявол? – продължихме да недоумяваме.

– Защото не му се искаше любимото момиче да се превърне в омар.

– Не – уточнихме ние, – защо му е било на професора да превръща момичето в омар?

– Имал възражения срещу нея.

Това вече беше друга работа и ние се позамислихме, та за известно време в бара се възцари мълчание. После някой от компанията поклати неодобрително глава.

– Не обичам подобни истории – каза. – Прекалено са неправдоподобни.

– Извинете, господине – чухме глас и чак тогава си дадохме сметка, че сред нас бил и господин Мълинър. – Много ми е неприятно да се намесвам в частен спор, но случайно дочух вашата забележка и признавам, че засегнахте тема, на която съм крайно докачлив – а именно кое е истина и кое не е. Нима можем ние, с нашия ограничен житейски опит, да отговорим на подобен въпрос? Откъде сме сигурни, че в този момент стотици млади момичета по света не са превръщани в омари? Простете, че съм тъй разпален, но много съм си патил от скептични умове, които се ширят в наши дни. Попадал съм дори на хора, които отказват да повярват на разказа ми за моя роден брат Уилфред само защото излиза извън рамките на ежедневните човешки преживелици.

Явно силно развълнуван, господин Мълинър си поръча горещ скоч с резен лимон.

– Какво е станало с брат ви Уилфред? – попитах аз. – Да не са го превърнали в омар?

– Не – отвърна господин Мълинър и впи в мен честните си сини очи. – Какво по-лесно от това да разправам, че е бил превърнат в омар?

Но за мен е правило в живота да говоря истината и само истината. Просто брат ми Уилфред премина през едно крайно любопитно приключение.

Брат ми Уилфред (започна господин Мълинър) е мозъкът в нашето семейство. Като малък вечно размесваше някакви химикали, а в университета посвети времето си изцяло на научноизследователска дейност. В резултат на това още съвсем млад той се утвърди като изобретателя на прочутата лечебно-козметична серия „Вълшебните чудеса на Мълинър“, включващи крем за лице „Гарваново-цигански“, лосион „Планински сняг“ и много други, кои само с тоалетно предназначение, кои с лечебни свойства, въздействащи облекчаващо на множество болести и патила, на които е подвластна плътта.

Както можете да предположите, той бе вечно зает и именно на цялостната му делова ангажираност отдавам факта, че макар като всички Мълинъррови да се отличава с неотразимо лично обаяние, Уилфред навърши трийсет и първата си година, без дори веднъж да се забърка в сърдечна авантюра. Неведнъж ми е казвал, че просто не му остава време за момичета.

Ала рано или късно всички падаме в капана, а тези силни, съсредоточени в своята работа мъже си патят най-тежко. Една година по време на кратка ваканция в Кан той се запознал с госпожица Анджела Пърдю, която била отседнала в същия хотел, и хлътнал по нея безвъзвратно.

Тя била от веселия, жизнен тип момичета, на които им дай чист въздух и спорт, и Уилфред твърдеше пред мен, че преди всичко го била привлякла със здравословния си бронзов загар. Всъщност той точно това и споделил с госпожица Пърдю, когато, малко след като ѝ предложил ръката и сърцето си и тя ги приела с готовност, попитала с типичното девическо любопитство кое у нея е пробудило благородната му страст.

– Колко жалко тогава – отбелязала госпожица Пърдю, след като чула отговора му, – че слънчевият тен тъй бързо избледнява. Така ми се иска да го запазя дълго.

Дори в този миг на божествена възвишеност Уилфред не забравил, че е преди всичко бизнесмен.

– Трябва да изпробваш въздействието на мълинъровия крем за лице „Циганска радост“ – незабавно я посъветвал той. – Произвежда се в две опаковки – малко бурканче за половин крона и голямо за седем шилинга и шест пенса. Голямата опаковка съдържа три и половина пъти повече крем от малката. Нанасяш го на кожата си с влажен сунгер всяка вечер

преди лягане. Отзивите, които получаваме от многобройни членове на аристокрацията, могат да бъдат прегледани в офиса на компанията от всеки, желаещ да се убеди в качествата на нашата продукция.

– Наистина ли го бива?

– Аз го изобретих – простичко отвърнал Уилфред.

Тя се възряла в него с обожание.

– Колко си умен! Всяко момиче би трябвало да е гордо да се омъжи за теб.

– Ами – скромно махнал Уилфред с ръка.

– И въпреки това моят настойник ще рие копита от яд, като научи за годежа ни.

– Защо?

– Защото след смъртта на чичо си наследих милионите на рода Пърдю и настойникът ми иска на всяка цена да се омъжи за сина му Пърси.

Уилфред я целунал с много жар и се изсмял предизвикателно.

– Жъ мън фиш дьо села – казал на френски, че не му пука, тъй като се намирали в Кан.

Ала няколко дни след завръщането си в Лондон, където момичето го последвало след ден-два, той имал осезателен повод да си припомни тези нейни думи. Както си седял в кабинета и се опитвал да изнамери лек за неприятната болест пипка, която често сполетява канарчетата, един служител му донесъл визитна картичка.

– „Сър Джаспър ффинч-ффароумиър, баронет“ – прочел той. Името му било непознато. – Кажете на господина да заповяда – наредил на служителя и след малко при него влязъл извънмерно шишкав мъж с необятно въз-розово лице. Подобни лица съдбата обича да отрежда на жизнерадостни бонвивани, ала в случая с неговия посетител тя явно била объркала съставките.

– Сър Джаспър Финч-Фароумиър? – попитал Уилфред.

– Ффинч-ффароумиър – поправил го посетителят, чието чувствително ухо тутакси доловило главните букви.

– А да. И се пише с две малки фъта.

– С четири малки фъта.

– И на какво дължа честта...

– Аз съм настойникът на Анджеला Пърдю.

– Много ми е приятно. Уиски и сода?

– Не, благодаря. Пълен въздържател съм. Открих, че алкохолът е склонен да прибавя килограми към теглото ми, поради което

преустанових употребата му. Наложил се също така да преустановя и употребата на масло, картофи, всички видове супи и... Впрочем – сам се прекъснал той и фанатичният огън, неизменно лумващ в очите на дебели мъже, докато описват диетата, на която са принудени да се подложат, рязко угаснал. – Впрочем това не е светска визита и затова няма да ви отнемам времето с разговори за времето и прочее. Дошъл съм да ви предам едно съобщение, господин Мълинър. От Анджеला.

– Милата Анджела! – възкликнал Уилфред. – Сър Джаспър, обичам това момиче с плам, който се разгаря все повече с всеки изминал ден.

– Нима? – казал баронетът. – Е, аз пък дойдох да ви предам, че каквото било, било.

– Моля?

– Край. Точка. Анджеला ме изпрати да ви съобщя, че е размислила и е решила да задраска годежа ви от дневния си ред.

Уилфред присвил очи. Той не бил забравил думите на своята любима по адрес на този човек, който копнеел да я омъжи за сина си. Затова се възрял проникателно в посетителя си и неговата благодушна външност вече ни най-малко не го заблуждавала. Достатъчно се бил начел на криминални романи, в които дебели веселяци с червендалести кръгли лица се оказват накрая демони в човешки облик, за да падне лесна плячка на заблуждаващата външност.

– Така ли? – попитал хладно. – Бих предпочел да получа тези сведения собственоустно от госпожица Пърдю.

– Тя не желае да ви вижда. Ала тъй като предвиди това ваше отношение към съобщението ѝ, заръча да ви предам и писмо. Познавате ли почерка?

Уилфред поел писмото. Несъмнено почеркът бил на Анджеला, а смисълът на думите, които прочел, не можел да крие разнопосочни тълкувания. Въпреки това, докато подавал посланието обратно на приносителя, по устните му играела иронична усмивка.

– Съществува писане на писма под принудителна диктовка – изтъкнал той.

Розовият лицев цвят на баронета побагровял.

– Какво искате да кажете, господине?

– Каквото казах.

– Нима подмятате...

– Да.

– ффу, господине!

– ффу на вас! – не му останал дължен Уилфред. – И ако искате да

знаете, ффалшификатор такъв, според мен ффамилията ви се пише с едно голямо фф като на всички хора!

Ужилен по най-чувствителното място, баронетът се ффръцнал и напуснал стаята, без нито дума повече.

Макар да бил посветил живота си на химическите анализи, Уилфред Мълинър съвсем не бил заваян мечтател. Когато нуждата го изисквала, той бил непоклатим привърженик на незабавното действие. Минута след като посетителят го напуснал, той вече крачел към „Старшите епруветки“ – знаменития клуб на химиците, дето се намира на Сейнт Джеймсис Стрийт. Там си направил свертката в справочника на Кели „Благородните фамилии на Англия“ и научил, че сър Джаспър живее във ффинч Хол в графство Йоркшир. Друго не му и трябвало. За него било недвусмислено ясно, че Анджеела е зазидана именно във ффинч Хол.

А че била зазидана, нямало съмнение. Писмото явно било изтръгнато от нея чрез заплахи. Почеркът бил на Анджеела, но той отказвал да вярва в авторските ѝ права върху фразеологията и вложените чувства. Спомнил си един роман, в който героинята била принудена да предприеме действия, крайно чужди на природата ѝ, по силата на обстоятелството, че злодеят държал над главата ѝ шише с витриол. По всяка вероятност този подъл баронет бил постъпил идентично и с Анджеела.

Като отчел тази вероятност, той отказал да я държи отговорна за думите ѝ по негов, Уилфредов, адрес във втория параграф на писмото. Нито я упреквал за подписа, който гласял „С уважение А.Пърдю“. Естествено, че когато баронети се заканват да ти сипят витриол във врата, всяко добре възпитано и чувствително момиче няма да седне да подбира думите си. Подобни обстоятелства неминуемо влизат в противобой със словоизлагателните способности на човека.

Същия следобед влакът отвел Уилфред в Йоркшир. А привечер наел стая в „Герба на ффинч“ в селото, където сър Джаспър бил сквайер. А с падането на нощта вече се спотайвал из парка на ффинч Хол и присъпвал на пръсти в околностите на къщата, наострил зорки уши.

Не след дълго, както си дебнел, до слуха му от един висок прозорец достигнали звуци, които го вкаменили като статуята в близкия шадран и го накарали да стисне юмруци до побеляване на кокалчетата.

Защото източникът на звуците несъмнено бил плачеща жена.

Уилфред не мигнал цяла нощ, ала на сутринта вече си бил съставил

план за действие. Няма да ви отегчавам с описание на бавните, досадно постъпателни действия, посредством които се сближил с личния прислужник на сър Джаспър, който бил сред неотменната клиентела на селската кръчма. Достатъчно е да ви кажа, че посредством обилно черпене, дружески слова и много бира той спечелил обичта на този човек. Така или иначе, след около една седмица успял да го склони с цената на солидна сума в сухо да поиска отпуска поради внезапно тежко заболяване на леля му, като за свой заместник посочи братовчед, за да не остане господарят му необслужен.

Този братовчед, както вече сте се досетили, бил самият Уилфред. Ала много различен Уилфред от тъмнокосия, гладко избръснат млад учен химик, революционизирал света на химията едва преди няколко месеца, като доказал, че $H_2O + b_3g_4z_7 - m_9z_8 = g_6f_5p_3x$. Преди да потегли от Лондон за това мрачно и опасно начинание, той бил взел предпазната мярка да навести известен магазин за маскарадни костюми и да си закупи рижа перука. Освен това си набавил и чифт сини очила, които за жалост се оказали излишни за ролята, която си бил отредил. Прислужник със сини очила на носа би събудил подозренията и на най-лековерния баронет. Така че като предварителна подготовка Уилфред просто си нахлузил перуката, обръснал мустаците и си намазал леко лицето с крем „Циганска радост“. След което поел към ффинч Хол.

Външно ффинч Хол бил типичното мрачно и прокобно провинциално имение, което съществува с едничката цел в него да се извършват невъобразимо ужасни престъпления. Още по време на краткия си набег из неговия парк Уилфред бил забелязал поне пет-шест местенца, които имали незавършен вид без кръстчето, с което полицията отбелязва къде точно е открила трупа. В такива именно къщи гарвани грачат грозно и зловещо в градината малко преди смъртта на наследника, а нощите се огласят от смразяващи кръвта писъци иззад зарешетените прозорци на кулите.

Интериорът на къщата не се оказал по-ведър. А що се отнася до обслужващия персонал, той бил най-потискащото нещо в цялото имение. Състоял се от престаряла готвачка, която, както стояла надвесена над казаните, напомняла за действащо лице от „Макбет“, а икономът Мъргатройд бил огромен, страшен екземпляр с едно кривогледо око и злобно пламъче в другото.

Много мъже при подобни обстоятелства биха се сацисали. Но не и Уилфред Мълинър. Като оставим настрана факта, че като всички Мълинърови и той бил неустрашим като лъв, нека не забравяме, че бил дошъл

в това място с точно такива очаквания. Затова си плюл на ръцете и ококорил широко очи. Не минало много време и неговата бдителност била възнаградена.

Един ден, както се промъквал странишком из мрачните коридори, зърнал сър Джаспър да се качва по стълбите с пълна табла в ръце. Таблата съдържала поставка за препечени филии, половин бутилка бяло вино, пипер, сол, зеленчуци и покрито блюдо с нещо, което чувствителният нос на тренирай химик след предпазливо душене определил като пържола със сос от гъби.

Като се потулвал из сенките, Уилфред проследил баронета до най-горния етаж на къщата. Сър Джаспър поспрял пред една врата, почукал, вратата се отворила, отвътре се протегнала ръка, подносът изчезнал, вратата се затворила и баронетът си тръгнал.

Също и Уилфред. Вече бил видял, каквото му трябвало и бил открил, каквото търсел. Върнал се в помещенията за прислугата и се заел да облича в конкретна форма намеренията си под зоркото и злокобно око на Мъргатройд.

– Къде беше? – попитал подозрителният иконом.

– Ами къде ли не – отвърнал Уилфред с показна небрежност. Мъргатройд го изпепелил с кривогледото си око.

– По-добре си стой, където ти е мястото – изръмжал грубо. – В тази къща стават неща, за които по-добре и да не знаеш.

– Ъх! – съгласила се готвачката и изтървала глава лук в казана.

Уилфред неволно потреперал.

Но тръпката още не била преминала, когато усетил и известно облекчение. Поне, казал си той, не морят от глад горкото дете. Пържолата издавала необичайно притегателен аромат и ако менюто се поддържало на това ниво, то Анджела нямало да се оплаква от снабдяването.

Ала облекчението му било краткотрайно. Какво означават пържолите, запитал се той, за момиче, заключено зад дебели решетки в злокобна провинциална къща и насилвано да се омъжи за мъж, когото не обича? Ами кажи-речи нищо. Когато сърцето се измъчва, пържолите не лекуват, а само залъгват болката. И Уилфред страстно се заклел, че до няколко дни ще намери ключа за онази залостена врата и ще изтръгне своята любима от лапите на тиранина, за да я дари със свобода и щастие.

Единствената пречка по пътя на това му намерение била очевадната затруднителност при намирането на ключа. Същата нощ, докато работодателят му вечерял, Уилфред претършувал най-старателно стаята му, но

не открил нищо съществено. Ключът, принуден бил той да умозаклучи, се съхранявал нейде по телосложението на баронета.

Как при това положение да си го набави?

Малко е да се каже, че бил задръстен. Умът, наелектризирай светата Наука с откритието, че ако смесиш яки дози кислород и калий и към тях прибавиш малко тринитротолуол и броени капки отлежал коняк, получаваш нещо, което можеш да продаваш в Америка като шампанско за сто и петдесет долара касата, бил принуден да признае, че се чуди какво да прави.

Задачата да се анализират чувствата на младия мъж, докато следващата седмица се тътрела мъчително, би била крайно потискаща. Животът, то се знае, не е само цветя и рози, и когато се разказва подобна история, която е истината и само истината, трябва да отделяме дължимото внимание не само на светлините, но и на сенките. И все пак не желая да ви отегчавам с подробни описания на душените терзания, разкъсващи Уилфред ден подир ден, без да му хрумне решение на проблема. Вие сте интелигентни хора и сами можете да си изградите представа как се е почувствал един влюбен млад мъж с кибритлийска природа. Съзнанието, че не е способен да даде лелеяната свобода на любимото момиче, чезнещо в зандан на втория етаж, го дъвчело и глождело нашир и длъж.

Очите му хлътнали. Скулите му щръкнали. Отслабнал. Последната промяна във външния му вид била тъй очебиеща, че сър Джаспър ффинч-ффароумиър не се стърпял и една вечер отпочнал разговор на тази тема с неприкрита завист.

– Как, по дяволите, Стрейкър – (това бил псевдонимът, под който се подвизавал Уилфред), – успяваш да се задържиш толкова мършав? Съдейки по ежеседмичните сметки от кухнята, ядеш като гладувало село ескимоси, а грам не слагаш на гърба си. А аз не стига, че бях принуден да се откажа от картофите и маслото, ами сега всяка вечер преди лягане пия лимонов сок без захар и въпреки това, да пукна дано – (защото и той като всички баронети бил небрежен в езиковите си изяви), – като се претеглих тази сутрин пак се оказа, че съм качил четиристотин грама. Как си го обясняваш?

– Да, сър Джаспър – машинално отвърнал Уилфред.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „да, сър Джаспър“?

– Не, сър Джаспър.

Баронетът жално проквичал.

– От известно време съм се посветил на проучвателна работа върху

този проблем – продължил той, – и открих, че е осмото чудо на света. Да си виждал дебел прислужник? Не си, разбира се. Никой не е виждал. Явлението дебел прислужник просто не съществува. А същевременно трудно може да се открие дори миг в ежедневието, през което прислужникът да не набива. Той става в шест и половина и пие кафе с препечени филии, обилно намазани с пълноценно краве масло. В осем часа закусва овесена каша със сметана, яйца, бекон, конфитюр, хляб, масло, още яйца, още бекон, още конфитюр, втора кана чай, още масло, след което си дояжда със студена шунка и малко сардини. В одинайсет задължително пие кафе със сметана, още хляб и още масло. Ако докопа портвайна, и с портвайн се налива. В три часа лека закуска. В четири – пак. В пет чай с препечени филии, намазани с масло. В седем вечеря, включваща богати на скорбяла картофи, които несъмнено дави в неизброими халби бира. В девет се подкрепя. В десет и половина си ляга, като до леглото си поставя чаша мляко и чиния с бисквити – не дай Боже да огладнее през нощта. И въпреки това е мършав като чироз, докато аз, който от години се тиранизирам с диети, спирам стрелката на сто и четиринайсет кило и в момента отглеждам трета допълнителна брадичка. Това са някакви тайнства, Стрейкър.

– Да, сър Джаспър.

– Аз пък едно ще ти кажа – заключил баронетът. – Поръчал съм от Лондон и скоро ще ми инсталират една от тези модерни компактни сауни. Ако и тя не свърши работа, зарязвам всички опити!

Сауната пристигнала по график и била надлежно разопакована. А три дни по-късно Уилфред, мрачно замислен късно вечерта в слугинската стая, бил грубо изтръгнат от това си състояние от Мъргатройд.

– Ей! – изляля икономът. – Събуди се. Сър Джаспър те вика.

– Какво вика? – стреснал се племенникът ми.

– Вика гръмогласно – изръмжал Мъргатройд.

Което се оказало самата истина. Някъде от горните катове на къщата се разнасяли поредици от резки джафкания, несъмнено издавани от мъж в крайния стадий на душевните страдания. Уилфред не бил склонен да се намесва по какъвто и да било начин в случай че, както по всичко личало, работодателят му берял душа по особено мъчителен начин, но бил съвестен мъж и тъй като това влизало в служебните му задължения, докато пребивавал в тази зловеща къща, трябвало да си върши работата, за която му плащали. Затова забързал нагоре по стълбите и още с влизането си в спалнята на сър Джаспър в очите му се набило

аленото лице на баронета, щръкнало над контейнера със сауната.

– Благоволи значи да се появиш! – креснал сър Джаспър. – Какво направи с тази адска машина, след като ме завря в нея преди малко?

– Нищо повече от предписаното в брошурата, придружаваща устройството, сър Джаспър. Следвайки указанията, плъзнах Лоста А в Улея В, закачайки с Ремъка С...

– Ами значи си оплескал нещата по някакъв крайно изобретателен начин. Тая проклетия заяде и сега не мога да се измъкна.

– Не можете ли? – възкликнал Уилфред.

– Не мога я! А дяволският апарат се е нагрел като подстъпите към пъклята: – (Пак се извинявам за езика на сър Джаспър, но вие ги знаете баронетите.) – Сега се пържа до хрупкаво състояние.

Ослепително ярък лъч светнал Уилфред Мълинър по тила.

– Сега ще ви освободя, сър Джаспър...

– Ами размърдай си задника де!

– При едно условие – произнесъл Уилфред и впил в него пронизителен взор. – Първо ми дайте ключа.

– Няма ключ бе, идиот! То не се заключва. Просто прещраква, след като пхнеш Устройство В в Незнамсикое Е.

– Ключът, към който предявявам претенции, е от стаята, в която държите затворена Анджела Пърдю.

– Какви ги плещиш, мътните те отнесли? Олеле!

– Ще ви кажа какви ги плещя, сър Джаспър ффинч-ффароумиър. Аз съм Уилфред Мълинър!

– Не ставай магаре – раздразнил се баронетът. – Уилфред Мълинър е чернокос, а ти си риж. Явно имаш предвид някой друг.

– Това е перука. От „Кларксън“. – Той заклатил заканително пръст под носа на баронета. – Не съобразихте, сър Джаспър ффинч-ффароумиър, когато замислихте този мерзък план, че Уилфред Мълинър не ви изпуска от зоркия си поглед. Още от самото начало прозрях замисъла ви. А сега настана време да го проваля. Дай ми ключа, изверг, дай ми ключа, фарисей!

– ффарисей – машинално го поправил сър Джаспър.

– Ще освободя моята любима и ще я изведа от тази ужасна къща, за да се ожена за нея при първа възможност!

Въпреки страданията, от устните на сър Джаспър се отронил чудовищен кикот.

– Така ли мислиш?

– Така!

– Как пък не!

– Давай ключа!

– Не е в мен, дръвник такъв! Той си е на вратата.

– Ха-ха!

– Хич не ми хахакай! На вратата е. От вътрешната страна.

– Как не съм ти повярвал! Ала не мога да стоя тук и да прахосвам безценно време. Ако не ми дадеш веднага ключа, ще се кача горе и ще разбия вратата.

– Ами добре, разбий я! – И баронетът повторно се изсмял като пъклено изчадие. – Умирам да я чуя какво ще ти каже.

Последната забележка силно озадачила брат ми. Защото той много ясно чувал във влюбеното си съзнание думите на Анджеला. Виждал я как хълца на гърдите му и го уверява, че никога не би се усъмнила в него. Затова се метнал към вратата.

– Ей! Ти! Няма ли да ме пуснеш оттук?

– След малко – казал Уилфред. – Охлади нетърпението си. И хукнал нагоре по стълбите.

– Анджеला – развикал се той и долепил устни до дървенията на вратата. – Анджеला, ангел мой!

– Кой е там? – попитал любимият незабравим глас иззад ключалката:

– Аз съм – Уилфред! Сега ще разбия вратата. Отдръпни се от нея!

И като отстъпил няколко крачки, той се засилил и се метнал върху плътното дърво. Чуло се оглушително стържене, докато ключалката подавала. И Уилфред, политнал вътре, се озовал в толкова тъмна стая, че ако Анджеला му бръкнела в окото, нямало да види пръста ѝ.

– Анджела, къде си?

– Тук съм, къде мога да бъда? И бих искала да знам ти какво правиш тук, след като ти написах онова писмо. Някои мъже – продължила тя с изненадващо хладен глас – не разбират от дума и туй то.

Брат ми политнал и щял да падне, ако не се бил уловил за челото.

– Писмото – изломотил той. – Нали не искаш да кажеш, че е било писано от теб?

– От мен собственоръчно и не се отказвам от нито една дума в него. Само ме е яд, че бях толкова лаконична.

– Ама... такава... ти не ме ли обичаш, Анджела?

Жесток подигравателен смях огласил стаята.

– Да те обичам? Да обичам мъжа, който ми препоръча мълинъровия крем за лице „Циганска радост“?

– Какво искаш да кажеш?

– Ще ти кажа аз какво искам да кажа! Виж си деянието, Уилфред Мълинър!

Стаята внезапно се обляла в светлина. И там, с ръка на щракалото, стояла Анджеला – царствена и прекрасна, в чиято сияйна красота един по-придирчив критик би открил един-единствен недостатък – факта, че цялата била на петна като далматинец.

Уилфред не можел да откъсне от нея обожаващ взор. Лицето ѝ било отчасти кафяво, отчасти бяло, а по белоснежната ѝ шия се откроявали петна сепия като отпечатьци от пръсти върху книга в обществена библиотека, ала той бил принуден да признае, че през живота си не бил виждал по-сияйно, по-ослепително красиво създание. Копнеел да я притисне в обятията си и сигурно би го сторил, ако в очите ѝ не се четяло парещо желание да му нанесе тежки телесни повреди.

– Да – продължила тя, – това стори ти с мен, Уилфред Мълинър – ти и твоята адска помада, която си нарекъл „Циганска радост“. Виж добре кожата, която така обичаше да галиш! Послушах съвета ти и си купих от големите буркани за седем шилинга и шест пенса и ето го резултатът! Не бяха минали и двацет и четири часа от първото помазване и вече можех да се явя във всеки цирк и да диктувам условията си като Петнистата принцеса от островите Фиджи! Затова избягах тук, в родния си дом, за да се скрия от света. И първото, което ми се случи – гласът и секнал на това място, – бе опитът на любимия ми кон, след като побягна при вида ми, да изгризе яслата си, а Пон-то, моето сладко кученце, което съм отгледала от парче месо, припадна щом ме зърна и сега е поверен на грижите на опитен ветеринар, без изгледи да се възстанови. Ти, Уилфред Мълинър, ме обрече на това проклятие!

Много мъже биха посърнали при тези пърлещи думи, ала Уилфред Мълинър се усмихнал с безмерно състрадание и човешко разбиране.

– Това ли било? – попитал. – Забравих да те предупредя, любима, че описаното от теб се случва спорадично в случаи, когато кожата е изключително нежна и чувствителна. Злото веднага се оправя чрез прилагане на мълинъровия лосион „Планински сняг“ срещу четири шилинга за средно-голямо шише.

– Уилфред! Истината ли ми казваш?

– Истината и само истината, любов моя. Нима единствено това стои между нас?

– Не! – ревнол гръмовен глас.

Уилфред залитнал. На вратата стърчал сър Джаспър ффинч-

ффароумиър. Бил увит в пешкир, а онова, което се виждало от телесата му, аленеело маково. Зад него, пробващ здравината на конярски камшик, се мержелеел икономът Мъргатройд.

– Не очакваше да ме видиш, нали?

– Със сигурност не очаквах да ви видя издокаран по този начин в присъствието на една дама.

– Няма значение как съм издокаран! Мъргатройд, изпълни дългата си!

Икономът се озъбил и пристъпил напред.

– Спри! – креснала Анджела.

– Ама аз още не съм започнал, госпожице – почтително възразил Мъргатройд.

– Не докосвай Уилфред! Аз го обичам!

– Какво! – иззверил се сър Джаспър. – След всичко, което се случи?

– Да. Той ми обясни.

– Обзалагам се обаче, че не ти е обяснил защо ме остави да се сваря жив в онази гнусна сауна. Вече пуших, когато Мъргатройд, Бог да го благослови, чу писъците ми и дотърча да ме освободи.

– Макар да не беше мое деянието – додал икономът.

Уилфред изгледал сър Джаспър право в очите.

– Ако бяхте използвали мълинъровия „Слабител“, разработен с цел борба срещу нездравословната телесна пълнота, било то на хапчета по три шилинга кутията, или като сироп по пет шилинга и шест пенса шишето, нямаше да има нужда да се пържите в разни сауни. Мълинъровият „Слабител“, който не съдържа вредни за организма химикали, а е съставен изцяло от здравословни билкови екстракти, гарантира премахването на излишните килограми, при това постепенно и без последствия за организма, при съотношение един килограм на седмица. Благородните фамилии на Англия често прибегват до неговото въздействие.

Злобното пламъче угаснало в очите на баронета.

– Да не ме лъжеш? – прошепнал той.

– Самата истина.

– Гарантираш ли?

– Всички мълинърови разработки са стопроцентово гарантирани.

– Момчето ми! – възкликнал сър Джаспър със сълзи на очи и задрусал ръката на Уилфред. – Вземи я – продължил с пресекаващ глас, – при това с чичовата ѝ благословия.

Изад гърба му се дочуло дискретно покашлюкване.

– Дали случайно не сте разработили нещо – попитал Мъргатройд –

за облекчаване на лумбагото?

– Мълинъровият „Лумбагоид“ лекува и най-заинатените случаи само за шест дни.

– Господ здраве да ви дава – разхълцал се икономът. – Откъде да си го набавя?

– От всяка аптека.

– Значи като ме сграбчи за гърба... – заобяснявал старецът.

– Няма защо повече да те сграбчва – решително отсякъл Уилфред.

Друго съществено няма какво да добавя. Мъргатройд в момента е един от най-гъвкавите икономисти в Йоркшир. Сър-Джаспъровото тегло спадна под сто килограма и той вече сериозно се замисля дали пак да не се заеме с лов на лисици, което както знаете, включва яздене на коне, които много мразят ловци с наднормено тегло и извличат перверзно удоволствие, като ги хвърлят с ловък къч от седлата. Уилфред и Анджела се ожениха и никога, както бях осведомен, камбаните на старата църква в село ффинч не са звънели по-ангелски красиво от онова юнско утро, когато Анджела, повдигнала прекрасното си равномерно кафяво като орех лице, отвърнала на свещеническия въпрос „Ще вземеш ли, Анджела, този тук Уилфред за свой законен съпруг?“ със свенливо „Да“. Сега са родители на две хубави момченца. Малкият, Пърсивал, е в подготвително училище в Съсекс, а големият, Фердинанд, учи в Итън.

Тук господин Мълинър, който бе пресушил горещия си скоч с лимонов резен, се сбогува с нас и напусна бара на „Въдичарски отдих“.

След излизането му се възцари мълчание. Компанията се бе потопила в задълбочен размисъл. После някой се надигна.

– Е, лека нощ на всички.

С което обобщи вечерта.

КРАЙ

© 1927 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
A Slice of Life, 1927

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли 38. Формат 84/108/16

ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997

Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново

ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4572>]